

— Θά σου πετάξω τὸ ὀμμάτιον ἂν μὲ ἐγγίσης ἐνθυμήσου, ὅτι ἡ ζωὴ σου κρέμαται ἀπὸ μίαν μόνην κλωστήν! εἶπεν ἡ Καρφίτσα.

Ἐνθὺ δὲ ἐμαλλοκόπου, μικρὸν κοράσιον εἰσελθὼν, ἐπῆρε τὴν Βελόνην καὶ ἤρχισε νὰ ράπτῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ μετ' ὀλίγον ἐσύντριψε τὸν ὀφθαλμὸν τῆς, ἐπῆρε τὴν Καρφίτσαν, καὶ δέσαν τὴν κλωστήν περὶ τὸν λαιμὸν τῆς, ἐπροσπάθησε νὰ ράψῃ. Πλὴν δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα, καὶ ἐξεκόλλησε τὴν κεφαλὴν τῆς· τότε ἔρριψε καὶ αὐτὴν εἰς τὰ σαρώματα πλησίον τῆς συντριμμένης Βελόνης.

— Ἀξιόλογα εἴμεθα ἐδῶ, εἶπεν ἡ Βελόνη.

— Τώρα δὲν ἔχομεν πλέον νὰ φιλονεικῶμεν διὰ τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ Καρφίτσα· φαίνεται ὅτι μὲ τὴν δυστυχίαν μᾶς ἤλθε καὶ ἡ γῶσις.

— Κρίμα ὅτι δὲν μᾶς ἤλθε προτῆτερα, ἐπανέλαβεν ἡ Βελόνη! Πόσον ὁμοιάζομεν τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι φιλονεικοῦν διὰ τὰ εὐτυχήματα τῶν ἑωσοῦ τὰ χάσουν, καὶ δὲν ἐνθυμοῦνται ὅτι εἶναι ἀδελφοὶ παρὰ ἀφοῦ πέσουν μαζῇ εἰς τὴν λάσπην, ὡς τὸ ἐπάθαμεν καὶ ἡμεῖς!

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΟΡΑΗ

Ἐκ Παρισίων, 14 Ἰουνίου 1820.

Πρὸς τὸν Κύριον *Μαρόλην Ν. Τουμπάζην*
Εἰς *Μασσαλίαν*

Τιμιώτατε Κύριε *Τουμπάζη*,

Τὸ γράμμα σου δείχνει, ὅτι ἂν δὲν ἔλαβες καλὴν ἀνατροφήν, ὡς παραπονεῖσαι, ἀξίζεις περισσότερο ἀπὸ πολλοὺς καυχωμένους εἰς τὴν ἀνατροφήν των, ἐπειδὴ αἰσθάνθης τὴν δυστυχίαν τῆς πατρίδος σου, καὶ ζητεῖς ὡς φιλόστοργος αὐτῆς υἴος νὰ τὴν θεραπεύσης. Ἐδῶ κλεισμένην εὐρίσκεις τὴν ὁποίαν ἐπεθύμησες ἐπιστολήν πρὸς τοὺς Δημογέροντας. Ἄλλ' ἡ ἐπιστολή μου δὲν θέλει κατορθῶσει τίποτε, ἐὰν ἐσὺ, φίλε, ἐνωμένος μὲ τὸν τιμιώτατον ἀδελφόν σου, καὶ ἄλλους τινὰς συμπολίτας, φλεγόμενους μὲ τὸν αὐτὸν ζῆλον, δὲν παραστήσετε εἰς τὴν φαντασίαν σας, ὡς παρόντα, ὅλα τὰ μέλλοντα καλά. Κανεῖς δὲν ἤθελε κοπιᾶσειν νὰ φυτεύσῃ ἄμπελον, ἂν δὲν ἐνισχύετο ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τοῦ τρύγου. Πλειότερα νὰ σὲ γράψω δὲν μὲ συγχωρεῖ τὸ γῆράς μου. Ἐπειτα, τί ἄλλο δύναμαι νὰ σὲ εἶπω πλειότερον, παρὰ παιδείαν, παιδείαν, καὶ πάλιν καὶ πολλάκις παιδείαν; Μόνη ἡ παιδεία ἔχει νὰ θεραπεύσῃ τὰς κοινὰς τοῦ ταλαιπώρου γένους ἡμῶν δυστυχίας· ἡ παιδεία μόνη ἔχει νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν ἀνυπόφορον ζυγὸν τοῦ ἀχρειστάτου Σκυθικοῦ ἔθνους. Μακάριοι ὅσοι βοηθοῦν τὴν παιδείαν καὶ μὲ τὸν λόγον καὶ μὲ τὸ ἔργον· αὐτοὺς μόνους γνωρίζω γνησίους ἀπογόνων τῶν Ἑλλήνων

ὅσοι ἀδιαφοροῦν εἰς αὐτὴν, ἢ καὶ τὴν πολεμοῦν, εἶναι Τούρκων, ὅχι Ἑλλήνων γεννήματα.

Ἦς γνήσιον υἴον καὶ φίλον τῆς Ἑλλάδος σ' εὐχομαι κατορθῶσειν τῶν καλῶν σου σκοπῶν!

Εἰς τὰς προσταγὰς σου
ΚΟΡΑΗ.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

10.—Διατί πολλοὶ καπνοδόχοι καπνίζουσιν;

Ὁ ἀήρ, ὁ ἐντὸς τοῦ σωλήνος τοῦ καπνοδόχου ὑπάρχων, θερμαινόμενος ἐξογκοῦται, διαστέλλεται, γίνεται ἐλαφρότερος καὶ ἐξέρχεται. Τὸν ἀντικαθιστᾷ δὲ ἀδιακόπως ὁ ἀήρ τοῦ δωματίου ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἡ θερμάστρα. Ὅταν αἱ θύραι τοῦ δωματίου καὶ τὰ παράθυρα ᾖναι κλειστὰ, ὁ δὲ σωλήν τοῦ καπνοδόχου πολὺ ὑψηλὸς, ὁ ἐν τῷ δωματίῳ ἀήρ δὲν προφθάνει ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἀδιακόπως ἀραιούμενον καὶ ἀδιακόπως ἐκφεύγοντα ἀέρα. Ἐπὶ τέλους ὁ ἀήρ ὁ ἐν τῷ δωματίῳ ἀραιοῦται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὁ ἐν τῷ καπνοδόχῳ ἀήρ μετὰ τοῦ καπνοῦ καταπίπτει ἐντὸς τοῦ δωματίου, διότι ἐκεῖ εὐρίσκει μικροτέρην ἀντίστασιν. Ἄλλ' ἅμα ἀνοίξωμεν τὴν θύραν, ὁ ἐξωτερικὸς ἀήρ, ἐλευθέρως εἰσερχόμενος, ὠθεῖ τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου, τὸν ὁποῖον συμπαράσύρει μετὰ τοῦ καπνοῦ, καὶ τὸν βιάζει νὰ ἐξέλθῃ μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ καπνοδόχου.

11.—Διατί τὸ πῦρ μᾶς θερμάστρας σβέννεται, ὅταν φράξωμεν ἐρμητικῶς τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην ὀπήν αὐτῆς;

Διότι πρὸς διατήρησιν τοῦ πυρὸς ἀπαιτεῖται ἡ ἀδιάκοπος παρουσία ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ὅστις διὰ τοῦ ὀξυγόνου τοῦ ἀναζωπυρεῖ τὰς καισίμους ὕλας. Ἀλλὰ τὸ ἐμπεριεχόμενον ὀξυγόνον ἀδιακόπως καταναλίσκεται ἐνούμενον μὲ τὴν καιομένην ὕλην. Ὅθεν, ὅταν κλεισώμεν ἐρμητικῶς τοὺς καπνοδόχους καὶ τὰς ὀπὰς, τὸ πρὸς καῦσιν συντελοῦν συστατικὸν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, τὸ ὀξυγόνον, ἐπὶ τέλους καταναλίσκεται, τὸ δὲ πῦρ σβέννυται. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ἡ λυχνία σβέννυται ὅταν σκεπάσωμεν τὴν φλόγα τῆς διὰ καλύμματος.

ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὴν μουσικὴν, εἶπε γάλλος τις, εὐρίσκουσιν οἱ ἰταλοὶ, μελετῶσιν οἱ γερμανοὶ, δημοσιεύουσιν οἱ γάλλοι, καὶ πληρώνουσιν οἱ ἄγγλοι.

* *

Ἐπιθέσατε ὅτι ἀδιάκριτος τις μυῖα πίπτει ἐντὸς ποτηρίου ζύθου. Ὁ μέλλων νὰ πῖνῃ αὐτὸ τί θὰ κάμῃ;

Ἄν ᾖναι ἄγγλος, θὰ πετάξῃ καὶ τὸ ποτήριον καὶ τὸν ζῦθον καὶ τὴν μυῖαν.

* Αν ἦνε γάλλος, θὰ ζητήσῃ ἄλλο ποτήριον.
 * Αν ἦνε γερμανός, θὰ χύσῃ ἐν μέρος τοῦ ζύ-
 θου, ὅσον ἀπαιτεῖται διὰ νὰ λείψῃ τὸ ἀδιάκρι-
 τον ἔντομον, καὶ θὰ πῆν τὸ ὑπόλοιπον.
 * Αν ἦνε ἰταλός, θὰ συλλάβῃ διὰ τῶν δακτύ-
 λων του τὴν μυῖαν, θὰ τὴν ὑβρίσῃ, καὶ ρίπτω
 αὐτὴν θὰ πῆν τὸν ζυθόν του.
 * Αν ἦνε ῥώσος, θὰ πῆν τὸ περιεχόμενον ἀτα-
 ράχως, φροντίζων τὸ πολὺ πολὺ νὰ ἀποφύγῃ
 τὸ ἔντομον.
 * Αν ἦνε ἑλλήν, θὰ φωνάζῃ τὸν ὑπέρτερον τοῦ
 καρνείου καὶ θὰ τὸν ὑβρίσῃ.

* *

* Ἐντὸς τοῦ θεάτρου, καὶ διαρκούσης τῆς πα-
 ραστάσεως, οἱ μὲν ἰταλοὶ ὀμιλοῦσιν, οἱ δὲ γάλ-
 λοι βλέπουσιν, οἱ δὲ γερμανοὶ ἀκούουσιν· οἱ
 Ἕλληνες τὰ κάμνουσιν ὅλα, καὶ ἔχουσι καιρὸν
 καὶ νὰ χειροκροτῶσι.

* *

* "Οταν δὲν ἔχῃ ἄλλο βιοποριστικὸν στάδιον,
 ὁ ἄγγλος μεταβάλλει τὸ σῶμά του εἰς στήλην
 ἀγγελιῶν, ὁ γάλλος γίνεται θεατρώνης, ὁ γερ-
 μανός μετὰναστεύει εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὁ ἰτα-
 λός ἐπαίτεϊ, ὁ ἑλλήν . . . ἐκδίδει πολιτικὴν
 ἐφημερίδα.

A.

Τοὺς ἐπομένους ὠραίους στίχους ἔκoinοποίησεν ἡμῖν εἰς
 τῶν συνδρομητῶν τῆς Ἑστίας· εἶνε δὲ στροφαί τινες
 εἰς τοῦ γ' ἄσματος τοῦ ἀνεκδότου ποιήματος "Ὁ πλάνης"
 τοῦ κ. Δ. Βερναρδάκη, γραφεῖσαι πρὸ πολλῶν ἐτῶν παρὰ
 τοῦ ἰδίου ἐπὶ τινος λευκώματος.

Σ. τ. Δ.

* Καὶ ἔμεινας οὕτως, Ἑλλάς, πεπτωκυῖα,
 Τοῦ κόσμου τὸ ὄνειδος. Ἡ ἄλουργίς
 Ἐσχίσθη τῆς δόξης σου ἡ μεγαλεία,
 Τῆς πάλ' εὐγενείας ἐσθέσθ' ἡ σφαγίς
 Ἀπὸ τῆς μορφῆς σου ἡ οὕτω θαθεῖα,
 Χαμαὶ δ' ἔκυλισθ' εἰς τὴν κόνιν τῆς γῆς
 Τὸ στέμμα τοῦ κάλλους, ἡ εὐνοῦς δι' οὐ
 Χεῖρ σ' ἔσπεψ' ἔρwanτος ἀγνώστου θεοῦ.

* "Ὡ | Τίς πεπτωκυῖάν σ' ἐκ γῆς θ' ἀναστήσῃ;
 Θὰ πλὴν τὸν βύπον σου τίς τὸν πολύν;
 Τίς δόξης λαμύδα καινὴν θὰ σ' ἐνδύσῃ;
 Κ' ἐπὶ τὴν πενθίμην σου τίς κεφαλὴν
 Τοῦ κάλλους τὸ ἔκπτωτον στέμμα θὰ στήσῃ;
 Τὸ στήθος σου κρύπτει ἀκόμη θηλὴν,
 Νὰ θρέψῃ ἱκανὴν γενεὰς γενεῶν,
 * Ἡ μήπως ἐστεῖρευσε τὸ γεραιόν;

Εἰς ταύτην σου τίς τὴν ὠχρότητα πταίει,
 Τὸ γῆράς σου ἢ ἡ πικρά σου ζωὴ;
 Ἰχώρ ἔτι θεῖος τὰς φλέβας σου καίει,
 Ἡ φαύλου ὀρθοῦ τὰς μολύνει βροχί;
 Παλμοὶ τὴν καρδίαν σου σείουσι γενναῖοι,
 Ἡ μὴ δισχιλίων χειμῶνων πνοή
 Σ' ἐνέκρωσεν, ἔρμαιον τύχης πεζῆς,
 Ἀδόξου; Ἀπέθανες, μήτηρ, ἢ ζῆς;

* Αν ζῆς, ποῦ τὰ τέκνα σου, ποῦ οἱ υἱοὶ σου;
 Τὰ στήθη των πῶς οὐδ' εἰς ἓνα κινεῖ
 Παλμὸν ἢ ταπεινώσας τῆς κεφαλῆς σου;
 Πῶς ἄλγος ἢ ὄψις σου ἢ ἀλγεινὴ,

Πῶς πένθιμον δάχρ' ἢ πενθίμη μορφή σου,
 * Αν ζῆς, μήτηρ, πῶς τῆς μητρὸς ἢ φωνῆ
 Οὐδ' ἐν κἂν παρήγορον ῥῆμα στοργῆς
 * Ἐγείρει, ἢ μίαν κἂν χεῖρ' ἀρωγῆς;

* Αν ζῆς! Ποία πλάνη! * Αν ζῆς! Ἐρεπίω
 * Ἐν μέσῳ καὶ τάφῳ ἀν ζῆς ἐρωτῶ.
 Ζωῆς σου, Ἑλλάς, ἀνιχνεύω σημεῖον,
 Τὸν τάφον ἐν ᾧ τῶν Ἑλλήνων πατῶ,
 Κ' ἐντὸς νεκροπόλεως, φεῖ! δισχιλίω
 * Ἐτῶν, τῶν νεκρῶν τὴν μητέρα ζητῶ,
 Καὶ δάκρυα χέω καὶ κλαίω πικρῶς
 Νεκρῶν, καὶ αὐτὸς ἦς ὁ τάφος νεκρῶς!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Αἱ γυναῖκες εἰς κανὲν εἶδος δὲν ἐδημιούρ-
 γησαν ἀριστούργημα τι. Οὔτε τὴν Ἰλιάδα ἐδη-
 μιούργησαν, οὔτε τὴν Αἰνειάδα, οὔτε τὴν Ἥλευ-
 θερωμένην Ἰερουσαλήμ, οὔτε τὸ Πάνθεον, οὔτε
 τὸν Ἅγιον Πέτρον. Δὲν ἐπενόησαν οὔτε τὴν ἄλ-
 γεβραν, οὔτε τὰ τηλεσκόπια, οὔτε τὰ ἀχρώμα-
 τα διοπτρα, οὔτε τὴν πυροσβεστικὴν ἀντλίαν,
 οὔτε τὸ πλέξιμον τῶν περικνημίδων, κτλ. Κα-
 τορθώνουσι ὅμως κάτι πολὺ μεγαλύτερον παρὰ
 πάντα ταῦτα: Ἐπὶ τῶν γονάτων των διαπλάτ-
 τεται ὅ,τι ὑπέροχον ἐν τῷ κόσμῳ: Ὁ τίμιος ἀ-
 ρηρ, καὶ ἡ τιμία γυνή. (J. de Maistre.)

* * Ἐσο δίκαιος· ἵνα δὲ ἦς τοιοῦτος, μὴ
 σπεύδῃς εἰς τὰς κρίσεις σου περὶ τῆς ἀξίας τῶν
 ἀνθρώπων καὶ τῶν ἔργων αὐτῶν. Ἀπόφευγε πρὸ
 πάντων τὰς ἀλαζονικὰς καὶ ἀποτόμους ἀπο-
 φάνσεις. Ἐστὶ σημεῖον ἐπιπολαιότητος τοῦ νοῦς,
 ὅταν τις ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ περὶ πάν-
 των ἀφειδῶς ἀποφαίνεται· τὸ δὲ ἀνεῖ ἐμβριθοῦς
 προξετάσεως καὶ ἀλόγως ἐπαίνειν ἢ διαψεύδειν
 τὰ γινόμενα, ἀποδεικνύει καρδίαν διεφθαρμένην,
 ποταπὰ καὶ ὑποκεκομμένα πάθη. (Zschokke.)

* * Ὁ ἐνθουσιασμὸς ὁμοιάζει πρὸς τὰ ὀστρεῖ-
 δια, ἅτινα μόνον νωπὰ ἔχουσιν ἀξίαν. (Goethe.)

* * Δύο μόνον εἶδη κυβερνήσεως γινώσκω: τὰς
 καλὰς καὶ τὰς κακὰς· τὰς κακὰς, τὰς ὁποίας
 εὐρίσκει τις πανταχοῦ, καὶ τὰς καλὰς, τὰς ὁ-
 ποίας οὐδαμοῦ εὐρίσκει. (Helvetius.)

* * Μερικοὶ φαντάζονται ὅτι ἐγνώρισαν τὸν
 κόσμον, διότι ἐπὶ ἓνα χειμῶνα ἐφοίτησαν εἰς
 πολλὰς αἰθούσας λαμπρὰ φωτισμένας καὶ ἐλέ-
 ρωσαν ἀρκετοὺς ἄσπρους λαίμοδέτας. (Arnould
 Fremy.)

* * Ἐὰν αἱ κατώτεραι τάξεις ἔθνους τινος εἶνε
 κακαὶ, πταίουσιν συνηθέστατα διὰ τοῦτο αἱ ἀ-
 νώτεραι τάξεις.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Στατιστικὴ τοῦ παραγομένου καὶ καταναλισκόμενου
 χάρτου ἐπὶ τῆς γῆς.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ῥάδαλ ὑπάρχουσιν
 ἐπὶ τῆς γῆς 3,960 χαρτοποιεῖα, ἐν οἷς ἐργά-
 ζονται 60,000 ἀνδρῶν καὶ 180,000 γυναικῶν,